

דְּרָשָׁתִּי קַרְבֶּתְךָ

על פי שיעורו של הרב איתן כהן שליט"א • השיעור נמסר בבית הכנסת פרי מגדים, צפת ת"ו • במוצ"ש פרשת עקב, תשפ"ו

שלוש שנים של זיכוי הרבים

דבר ראשון, רצינו להודות לכל העורכים של העלון, על שלוש שנים – מפרשת עקב תשפ"ג ועד היום. שברוך ה' זיכוי הרבים גדל בצורה שלא ניתנת לשער, בצורה נפלאה ביותר.

הדברים מתפזרים, הולכים ממקום למקום, ועושים דברים טובים. יישר כוח על כל העבודה, על הטרחה, בין בגלוי בין בנסתר – יישר כוח גדול. ובאמת הדברים משפיעים מאוד מאוד.

יש מלא סיפורים שיצאו מזיכוי הרבים הזה. אני לא מכיר את כולם, אבל שניים אני יכול לספר, שסיפרו לי. אחד – לא יודע אם הוא מסכים שאספר, אבל בלאו הכי הוא לא מכיר אותי ואני לא מכיר אותו, הוא סיפר לי שאשתו עברה מצב נפשי לא הכי טוב. היו צריכים כמעט לאשפז אותה בבית חולים של חולי נפש, השם ירחם. אמר: יום אחד באתי עם עלון "דרשתי קרבנות", הבאתי את העלון הביתה, היא קראה את העלון והתחילה להתעודד. וברוך השם, מעלון ועוד עלון ועוד עלון עידוד – ברוך השם, הרווחתי את אשתי בבית. הילדים הרוויחו את אשתי בבית.

זה נותן הרבה עידוד, באמת נותן הרבה עידוד.

"דרכיה דרכי נועם" – לא לחיות ב"אסור"

למה זה נותן הרבה עידוד? כי אנחנו – יש לנו בעיה, אני רוצה להגיד לכם – אנחנו יותר מדי דתיים, יותר מדי חרדים, לא לפי מה שהתורה רוצה. התורה אומרת: "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום". אם אתה לא מרגיש שזו המציאות – אתה לא לומד תורת השם. אין כזו מציאות. התורה חייבת להיות דרכי נועם ונתיבותיה שלום.

"תשמע, אבל זה לא מתסדר לחיות עם 'נתיבותיה שלום' עזוב אותך איזה 'דרכיה דרכי נועם'.. עזוב, בא לי לעשות מה שבא לי" – אם ככה אתה חי סימן שאתה לא חי לפי התורה.

סיפר החתן של הרב דב יפה: יום אחד הוזמנתי לאיזה בית כנסת ברכסים. הגיעו שני ילדים הוציאו גמרות מהספרייה, אחד עומד מול השני, ואחד עושה לו ככה: "אסור!", וזה: "אסור!", והוא צועק לו "אסור!" וזה צועק לו "אסור!"... סיימו את ה"אסור אסור אסור", סגרו והלכו.

סיפר החתן הזה: הלכתי לרב דב יפה, היינו ממש לפני הסעודה. עשינו קידוש של הבוקר, ולפני הסעודה סיפרתי את זה לחמי. הוא קם ואומר לי: "שים את הכובע. תגיד לי מי המשפחה הזו, אני עכשיו הולך אליהם". אמרתי לו: "מה, זה לא דחוף, אפשר אחרי הסעודה". "לא לא, זה פיקוח נפש", אמר לי. "זה פיקוח נפש גמור. אם ילדים מתחילים להבין שכל דבר אסור, אסור – הם חיים לא לפי התורה".

לפי התורה – "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום". ואם אתה לא מרגיש את זה, אתה לא חי לפי התורה. לכן בן אדם באמת תמיד יתעודד: בורא עולם באמת אוהב אותנו, וכל פעולה שאתה עושה יקרה מאוד מאוד מאוד. וברוך השם, הנה העלון הזה יצא, ומשפחה שלמה התחזקה מאוד.

העלון שעשה את כל הבית

סיפר לי איזה יהודי אחד: נסעתי מטבריה לצפת, פגש אותי איזה יהודי אחד פה מהשכונה. זה סיפור שאני אוהב אותו. תשמע ניסן זה תפור עליך.

היהודי הזה לקח את העלון הביתני, פעם ראשונה שהוא קורא בו. אסף את כל המשפחה וקרא את העלון למשפחה. באחד העלונים – לפני כשלושה חודשים – היה שם סיפור על כיבוד אב ואם. אחרי שהוא גמר – הייתה שם איזו ישועה, כיבדו את ההורים – אז הוא גם לקח למסקנה. הוא אומר לילדים: "אז הנה אני פה אבא והנה אמא פה. בואו תעשו משהו, תזכו גם אתם בכיבוד אב ואם. איזה יופי! בואו ניקח את הסיפור למעשה".

הבן הבכור אומר לו: "אבא,

אני יודע שאתה כל הזמן דיברת איתי להניח תפילין. אז אני, בעזרת השם, מקבל על עצמי כל יום להניח תפילין – משום מצוות כיבוד אב ואם. לזכות שאבא אוהב תפילין". אומר לי: "תראה, הבן שלי – אם תפגוש אותו, אין לו מקום בגוף שאין לו קעקועים. אבל הוא לא מפספס יום אחד בלי להניח תפילין".

דבר שני, הבן הקטן ממנו – גר בתל אביב. אותה שבת הוא היה איתנו. הוא אומר: "אני מקבל על עצמי כל יומיים להתקשר להורים לשאול בשלום".

אומר לי: "ברוך השם, אמא שמחה. אתה לא יודע מה זה עשה לי, העלון הזה. עשה לי את כל הבית". אמרתי לעצמי, כמה גדול זיכוי הרבים, בן אדם עושה משהו והוא לא יודע כמה שזה פועל בעולם, אז יישר כח על העלון "דרשתי קרבנות", יש כאן כמה אנשים שמתעסקים בזה – באמת, יישר כח גדול. זה מה שאנחנו מספרים. מה שלא מספרים – מי יודע מה קורה. עצם זה שיהודי רוצה להתחזק, רק רוצה – זה עושה הרבה שעשועים בשמיים.

הרצון לתשובה – מי ירים את היד

אמרנו בשם הזהר הקדוש, שכל הצדיקים עוברים דרך גיהינום, וכל מי שיש לו זכות – מרים את היד, ואז הצדיק עובר ולוקח אותו, כמו שרבי יוחנן לקח את אלישע בן אבויה. נכנס – אפילו שומר הפתח לא עמד בפני רבנו – נכנס ולקח אותו.

אבל השאלה מי ירים את היד? זו השאלה. כשהצדיק יעבור, אתה תרים את היד? אם תרים את היד – זכית. מי יזכה להרים את היד? אומר הזהר הקדוש: "כל אלו שרצו לעשות תשובה בעולם הזה ולא עשו". תשמע: הוא תכנן, בעזרת השם הוא יחזור בתשובה, אבל תכל'ס הוא לא עשה כלום. כן, אבל היה לו רצון לחזור בתשובה. הרצון הזה – הוא ירים את היד, וכשהצדיק יעבור, ירים אותו, וייקח אותו.

איזה דבר גדול זה. אז ממש יישר כוח על השלוש שנים האלו, ובעזרת השם עוד נדבר על זה עוד עשרים שנה, כן יהי רצון – מתוך שמחה, לב שמח וישועות גדולות בעזרת השם.

"מצוות קלות שאדם דש בעקביו"

"והיה עקב תשמעון את מצוות השם אלוהיכם" – כתב רש"י: "והיה עקב – מצוות קלות שאדם דש בעקביו". רציני לספר כמה סיפורים על מצוות קלות שאדם דש בעקביו. שמה

שנראה לך קל – המצוות הקלות האלו – על זה התורה אומרת: "ואהבך וברכך והרבך, וברך פרי בטןך ופרי אדמתך". לא מדבר איתך על הכבדות. תראה כמה ברכות מקבלים על הדברים הפשוטים ביותר שיכולים להיות.

שני "אמן יהא שמיה רבא"

יום ראשון האחרון, הייתי בקריית שמונה והתפללתי שם ערבית. בשני הקדישים האחרונים אמרתי: "אני אכוון רק ב'אמן יהא שמיה רבא' לעילוי נשמת אחי, הרב מרדכי יוסף בן רחל". כיוונתי בשני ה"אמן יהא שמיה רבא" האחרונים, שאחרי תפילת שמונה עשרה.

אחר כך אמרתי לעצמי: "תגיד לי, שני 'אמן יהא שמיה רבא' יכולים להשפיע בשמיים? עושים איזה משהו טוב בשמיים או לא? מעניין..."

באותו לילה חזרתי לצפת, נשכבתי לישון, נרדמתי – ואחי הגיע בחלום. היינו בחלום באיזו חתונה, ואני רואה את אחי, פעם ראשונה שראיתי אותו מאז שהוא נפטר. אני אומר לו: "הרב מרדכי, איפה אתה? מזמן לא ראיתי אותך. אתה מרגיש טוב?". אומר לי: "כן, מצוין". "אתה שמח?". אומר לי: "שמח מאוד מאוד. מאוד טוב לי". אמרתי לו: "אז הנה אנחנו פה בחתונה, בוא שב איתנו, כל המשפחה פה". הוא יושב, ואני אומר לו: "הרב מרדכי, אתה שמח?". אומר לי: "לא רק שמח – מאוד מאוד שמח". היה המשך לחלום, אבל ההמשך לא חשוב.

שני "אמן יהא שמיה רבא", שבלאו הכי אתה אומר אותם – אם בן אדם רק מכוון בהם, כמה הוא יכול לזכות לישועות. זה סיפור אחד שהיה.

שלושה ימים של ברכת "אשר יצר"

סיפור שני. לפני כחודש, היה איזה יהודי אחד שהתקשר אליי מטבריה. חשבו שאם נהייתי רב אז נהייתי גם בבא – זה הולך ביחד היום. אז הוא אומר לי: "אשתי בלניאדו, ואין התקדמות בלידה. מה עושים?". התקשר אליי בשנים עשרה בלילה.

אמרתי לו: תקבל על עצמך שלושה ימים לכבד את ברכת 'אשר יצר'. זהו, לא מבקש ממך הרבה. שלושה ימים: שישי, שבת, ראשון. מה אתה אמור לעשות? או שאתה אומר את זה כשאתה יושב, או שאתה אומר את זה כשאתה עומד – לא בהליכה. תכבד את הברכה.

בנוסף אמרתי לו: אתה יודע כמה בן אדם ממוצע בריא הולך לשירותים במשך היום? אם אני מגזים – שמונה פעמים. מי שהולך יותר מדי – לא בריא. אמרתי לו: בערך זה שש פעמים, חמש פעמים ביום. וכמה לוקחת ברכת "אשר יצר"? אם אני מגזים – לא מדבר איתך על כוונות, רק להגיד את הברכה, בדרך כלל זה לוקח בין חמש עשרה לשמונה עשרה שניות, לא יותר מזה.

וזהו. ואמרתי לו: תתקשר אליי בארבע, אחרי הלידה. הוא התקשר אליי בשעה שבע, אמר לי: "לא רציתי להפריע לך באמצע הלילה, אבל בארבע היינו כבר אחרי הלידה".

איזו קבלה? רק שלושה ימים, רק תגיד את הברכה בכבוד. מה אפשר לזכות? זו מצווה שאדם דש בעקביו, מה אפשר לזכות בדברים קטנים שאדם זוכה בהם.

ברכת המזון מתוך הסיוד – הרב שך וקהילת סנהדריה המורחבת

בהמשך הפרשה מוזכרת גם כן מצוות ברכת המזון. כמה נקודות בברכת המזון.

סיפר הרב יהודה דרעי זצ"ל, רבה של באר שבע. הוא אמר: שמעתי את זה מאנשי הקהילה שהיו בסנהדריה המורחבת, שהיו שמה צרות גדולות מאוד: אנשים חלו שמה, צעירים נפטרו, צעירות, מחלות, היה שמה מלא בעיות. עשו כנס גדול, כל הקהילה, וכמה שהתחזקו – לא עזר.

בסוף ראו שלא עוזר והמצב חמור מאוד, החליטו לנסוע ראשי הקהילה לרב שך. הגיעו לרב שך וסיפרו לו את כל מה שיש. אמר להם הרב שך: תקבלו על עצמכם לברך ברכת המזון מתוך הסיוד. תעשו כנס לגברים, כנס לנשים, כנס לילדים, ושמה תפרסמו: ברכת המזון מתוך הסיוד. ובאמת התחילו ככה לעשות – ונגמרו כל הצרות.

אולי אחרי שנתיים, שהכול עבד כמו שצריך ולא היו שום צרות, נסעה הקהילה לרב שך: "אנחנו לא מבינים. תגיד, זו כל הבעיה שלנו? רק ברכת המזון מתוך הסיוד, זה כל הסיפור? איך דבר כזה יכול לפעול כאלו ישועות?".

"ישא ה' פניו אליך" – הפרוטקציה שבברכת המזון

אני אספר לכם, אמר להם הרב שך. יש גמרא במסכת ברכות. הגמרא אומרת שבאו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא ואמרו לו: כתוב "ישא ה' פניו אליך", ואתה מצד שני אמרת "אשר לא ישא פנים" – אז איך אתה נושא פנים לישראל? אמר להם הקדוש ברוך הוא: אני אמרתי בתורה "ואכלת ושבעת וברכת" – רק אחרי שתשבע, והם מדקדקים על עצמם עד כזית ועד כביצה.

ראיתם ממה אלוהים מתפעל? רק מברכת המזון! למה אלוהים לא אמר למלאכי השרת: אתם יכולים לקנות סט ארבעת המינים, כל הסט עשרים וחמישה שקלים, ואנשים קונים אתרוג במאה שקלים, רק את האתרוג. אלוהים לא אמר את זה, שיש אנשים מחמירים בקצות, מה זה – הידור שבהידור, משקיעים המון כספים. ואלוהים בכלל לא הזכיר את זה, לא מזה התחלב.

ממה אלוהים התחלב? מברכת המזון. סימן שברכת המזון – "ישא ה' פניו אליך". בברכת המזון יש פרוטקציה. אם אתה מהדר בברכת המזון – יש פרוטקציה.

המהר"ל דיסקין והרעב בירושלים

לפני כמאה שנה היה רעב בירושלים. אני חושב ששליש מהילדים בירושלים נפטרו. הרב אלישע נפטר לו שני ילדים, הרב צבי פסח פרנק נפטר לו שלושה ילדים. וגם הבן של הרב אריה לוינ נפטר מרעב. השם ירחם.

הייתה איזו אישה אחת רצה למהר"ל דיסקין, אמרה לו: כל השכונה – מחלות, מה אני אמורה לעשות? אמר לה: ברכת המזון מתוך הסיוד. היא אומרת: עברתי את כל האסונות שהיו – מברכת המזון מתוך הסיוד.

למה? כי שמה אלוהים אומר לך "ישא ה' פניו אליך". שמה יש פרוטקציה יותר מהכל.

הסידור שנפל מהמדף

סיפר הרב צבי נקר: יש משפחה אחת, סיפרו לי שהם קיבלו על עצמם בראש השנה לברך ברכת המזון מתוך הסידור. שנה שעברה הם נסעו מבני ברק לצפת.

האמא אומרת: אני כבר ידעתי – ילדים, גם אם יאכלו עשר כיכרות של לחם לפני האוטובוס, איך שהם עולים לאוטובוס הם רעבים. זה ילדים. אז אני כבר דאגתי מראש, הכנתי מלא כריכים של אוכל. איך שעלו לאוטובוס: "אמא, רעבים!". אני כבר מוכנה, נתתי להם שיאכלו.

אבל אנחנו יודעים רק לאכול! אחרי שגמרנו – ברכת המזון מתוך הסידור. איזה סידור? יש סידור, אבל בבגאז' של האוטובוס. נו, מה עושים עם זה עכשיו? עברו באוטובוס ושאלו את האנשים שם, ואין סידור לאף אחד. "נו, מה עושים?" אבא אומר: בואו נחכה רבע שעה, אולי יהיה איזה נס.

באחד הסיבובים הנהג עשה סיבוב חד מאד, יש מדפים מעל המושבים עפה משם איזו שקית אחד מהם הרים את השקית ושאל: של מי השקית הזאת? אף אחד לא יודע.

פתחתי את השקית, אני רואה סידור, ויש שמה שם של איזו בת עם מספר טלפון. התקשרתי אליה, ואני שואל: אם אני יכול להשתמש בסידור הזה? היא אומרת: מה, אל תשאל! אני את הסידור הזה שכחתי אותו לפני חודש באוטובוס. נסעתי לצפת ושכחתי אותו, ונשכח ממני. הם שאלו אם אפשר להשתמש בסידור לברך בו, והיא כמובן הסכימה.

אז הוא אומר: אנחנו קיבלנו על עצמנו לברך ברכת המזון מתוך הסידור, ואלוקים דאג לנו חודש לפני כן שהיא תשים שם סידור, כדי שאנחנו נזכה לעמוד בקבלה שלנו. פלא פלאים!

רגע אחד בבין הזמנים

מה בן אדם יכול לזכות לפעמים ברגעים בחיים, אני אומר לכם: לפעמים בן אדם יכול לזכות בבין הזמנים מה שהוא לא יכול לזכות בכל השנה כולה. ברגע אחד של ניסיון שהוא עומד בו.

בדרך כלל בבית המדרש, ביום יום, בחיי השגרה – אין הרבה ניסיונות. אתה יוצא לבין הזמנים, זו יציאה מחוץ לשגרה, ופתאום אלוים מזמין לך ניסיון, ואתה לא יודע – מה בן אדם יכול לזכות בניסיון אחד.

שלוש מאות רובל – פדיון הנערה

בספר "תשועות חן" [ח"ב עמ' כ"ד] מובא סיפור החפץ חיים: סיפר לי בן אדם אחד, אומר: היינו בבית כנסת, שני אנשים יהודים פשוטים, בעלי בתים, היינו בבית כנסת בין מנחה לערבית. אחד אומר לשני: תשמע, אתה יודע, אנחנו כבר מבוגרים, מי יודע מה יהיה איתנו. בוא נעשה תקיעת כף, שמי שייפטר ראשון מן העולם יבוא לחבר שלו ויספר לו מה עלה בדיונו למעלה בשמיים. ובאמת, עברה תקופה מסוימת ואחד החברים נפטר. אחרי תקופה הוא הגיע לו בחלום.

אומר לו: אני רוצה לספר לך קודם את המעשה שעשיתי פה בעולם הזה, ואחר כך אני אגיד לך מה עלה בדיוני למעלה בשמיים.

אתה יודע, אני ואתה שנינו היינו רוכלים – היינו הולכים לכל מיני כפרים, קונים דברים בזול, מביאים לעיר, מוכרים את זה ביוקר. הסכום הגדול שלי, שמזה הייתי מסתחרר ומזה הייתי חי, זה היה שלוש מאות רובל. זה הסכום שהיה לי. עם זה הייתי מסתחרר, עם זה הייתי חי, עם זה הייתי מתפרנס.

יום אחד הודיעו לי שיש איזה פריץ אחד באיזה כפר, סחורה בשמונים אחוז הנחה. ממש גם סחורה מבוקשת. אמרתי לעצמי: אם אני הולך – אני יכול להתעשר.

הגעתי לבית של הפריץ, אני דופק בדלת – פותחת לי נערה יהודייה. אני אומר לה: מה את עושה פה? אומרת לי: תשאל את הפריץ. אני אומר לו: תגיד לי, מה עושה אצלך נערה יהודייה? הוא אומר: תראה, ההורים שלה חייבים לי כסף ולא שילמו, ואני לקחתי אותה כערבון.

שאלתי אותו: תגיד לי, כמה הסכום שהם חייבים לך? שלוש מאות רובל. אמרתי לו: תראה, את הכסף מההורים לא תקבל, אין להם. בוא סגור את העסקה, קח עשרים וחמישה רובל, לפחות תציל משהו. אומר לי: מה, אתה נורמלי? אני אמכור שלוש מאות רובל – בעשרים וחמישה רובל? לא מוכר.

אמרתי לו: אתה יודע מה, עזוב, קח חמישים רובל, סגור את הסיפור. חבל לך – מי ייתן לך? אני לא מוריד שקל, לא מוריד.

ומתווכח איתו: מאה רובל, מאתיים... בסוף אמרתי לו: אתה יודע מה? יש לי פה שלוש מאות רובל, ונתתי לו את כל הכסף שהיה לי, ולקחתי איתי את הנערה.

מאד פחדתי מה אשתי תגיד, "מה, אתה נתת את כל הכסף שלך בשביל לפדות איזה מישהו?". אמרתי לנערה: תמתני פה אצל השכנה, אני עוד מעט אבוא ואקרא לך.

בנסחתי הביתה. אשתי אומרת לי: מה קרה, באת מוקדם היום? אמרתי לה: יש איזה עסק מסוים שרציתי להתייעץ איתך מה לעשות. תשמעי, הגעתי לפריץ, ראיתי שם נערה יהודייה, והוא רוצה עליה שלוש מאות רובל. מה אני אעשה? היא אומרת: תציע לו עשרים וחמישה רובל, אולי ישתכנע. אמרתי לה: הוא לא רוצה. אז תגיד לו חמישים. הוא גם לא רוצה. תציע מאה. אמרתי: הצעתי לו גם מאה, והוא לא רוצה מאה. אז היא אומרת: אז תציע מאתיים. אמרתי: הצעתי מאתיים, הוא לא רוצה. אז תציע שלוש מאות. מה, שלוש מאות? זה כל הכסף! היא אומרת לו: מה, ואתה רוצה להשאיר נערה יהודייה אצל גוי? תיתן את כל השלוש מאות! אמרתי לה תודה רבה, ככה עשיתי. ואז הלכתי לקרוא לה מהשכנה והבאתי אותה הביתה. זו המצווה שעשיתי בחיים שלי.

וכשהגעתי למעלה בשמיים – כל המלאכי חבלה ברחו קילומטרים ממני, ונכנסתי ישירות לגן עדן באין מוחה, והמקום שלי למעלה – מקום מצוין, הכי טוב שיכול להיות.

ככה מספר החפץ חיים, שסיפר לו החבר שלו, זה השני שנשאר חי. הוא אומר: בן אדם עושה מעשה אחד נכון, מעשה גדול – אבל זה פעם אחת בחיים – ומה הוא יכול לזכות מפעם אחת בחיים. לכן בין הזמנים, בן אדם ידע כמה אפשר לזכות ברגעים.

"שמעו נא המורים" – לא להדביק לבן אדם שם

משה רבנו קיבל עונש, שהוא לא יכנס לארץ – זה בגלל חטא מי מריבה. מה הייתה שם הבעיה? האור החיים הקדוש מונה את כל הראשונים – עשר בעיות, מה שיכולות להיות. אחת

הבעיות שכותב הרמב"ם: בגלל שמשה רבנו אמר "שמעו נא המורים", על זה בורא עולם לא מוכן למחול לו. זו הבעיה.

בפרשה שלנו כתוב דברים פי עשרה יותר חמורים: "ממרים הייתם עם השם מיום דעתי אתכם". ולא מצאנו שקיבל עונש על זה. אתה יודע מה כתוב פה שהוא אמר להם? אתם חוצצנים! מאז שאני מכיר אתכם ועד היום אתם חוצצנים! למה לא מצאנו שאלוקים העניש אותו על המילים האלו? ומצד שני כותב הרמב"ם שאלוקים העניש אותו על זה שהוא אמר "שמעו נא המורים"? בסדר, "שמעו נא המורים" – אבל אתה יודע מה הוא אמר להם בפרשה שלנו? בפרשה שלנו זה חמור, ולא מצאנו על זה עונש.

מה ההבדל באמת? יש הבדל אחד: יש אחד שאתה אומר לו 'אתה גנב', ויש אחד שאתה אומר לו 'למה גנבת'. זהו, זה כל ההבדל. כשאתה אומר לי "שמעו נא המורים", שאתה אומר לי שאני חוצצן, שאני מורה, שאני מורד – אתה מכנה אותי בשם הזה. על זה למשה רבנו לא הייתה מחילה. כשאתה מכנה שם לבן אדם, אתה נותן לו – בשפה שלנו – סטיגמה, שזה הבן אדם. על זה בורא עולם לא מוכן למחול.

על זה שאתה אומר שהבן אדם גנב ונכשל ונפל ועבר עבירות – בסדר, אבל זה לא הבן אדם. הוא נכשל, נפל, קם – בסדר, זה לא הבן אדם עצמו.

לכן צריך לדעת: נמצאים בבין הזמנים, נמצאים הרבה עם הילדים, לפעמים אתה יכול להגיד כמעט את אותן המילים. אבל אם אתה אומר לבן אדם שהוא לא טוב – אתה יודע, על זה אלוים לא מוכן למחול. לא מוכן למחול! אתה יכול להגיד שהמעשה שעשית הוא מעשה לא טוב, נכון. אבל לא לומר על הבן אדם. כי כשאתה אומר שהבן אדם לא טוב – בורא עולם לא מוכן למחול על המילים האלו. לכן צריך מאוד מאוד להיזהר בזה.

"והיו מלכים אומניים" – גדולתו של חסד

בהפטרה שלנו כתוב שהנביא מתנבא שבעזרת השם בימות המשיח: "והיו מלכים אומניים ושרותיהם מניקותין". איזה יופי!

זאת אומרת, ישעיה הנביא מתנבא: יבוא יום והיו המלכים בייביסיטר. זאת אומרת, שאם אתה נתקע – אין בייביסיטר, אתה מתקשר לטראמפ. טראמפ בא, בייביסיטר.

תגיד, היית מוכן להכניס את טראמפ אליך הביתה, יניב? היית מוכן להכניס אותו הביתה? בחיים לא. מי יכניס אותו הביתה? גוי, הביתה? איך הנביא מתנבא שלעתיד לבוא אלו יהיו הבייביסיטר?

אל תשאל. התעוררת בשתיים בלילה, והתינוקות בוכה. ואל תשאל – החנות סגורה, אין מטרונה. אני הולך לקרוא לאשתו של עמנואל מקרון, זה של צרפת, קורא לה שהיא תניק את הבן שלך. היא תניק את הבן שלי? שיבכה כל הלילה מצדי! היא תניק? מה פתאום! איך יכול להיות? איך הנביא מתנבא שאשתו של קים ל'ונג הזאת תניק את הבן שלי? מה, נשמע לך נורמלי? אני אתן לה להניק את הבן שלי? שתלך מפה! איך יכול להיות דבר כזה? הנבואה הזאת נבואה קשה מאוד.

אומר הרב כהנמן: חז"ל באו להגיד לך – אתה יודע, בימות המשיח בן אדם יראה בחוש, בחוש, עד כמה חסד זה דבר כזה גדול. חסד! זה כזה משפיע בבריאה, זה כזה נחת לבורא עולם – חסד! עד שאפילו המלכים ירצו להיות בייביסיטר. למה? בשביל לעשות חסד רק. והשרות שלהם ירצו להיות המניקות – לא בשביל להיות מניקות, אלא "איך אני יכול לעשות חסד?", כי זה כזה דבר גדול. מה אפשר לזכות בחסד אחד!

אומר הרב כהנמן: ואם אתה רואה שככה הנביא מתנבא – אז למה לחכות לימות המשיח? תדע לך: חסד פותח את כל השערים. אז מעכשיו, תתחיל לעשות חסד. מה אתה יכול להשפיע.

הכביסה שפתחה את הדירה

סיפרה איזה משפחה אחת: היינו בירושלים, רצינו לקנות דירה, לא כל כך הסתדר, המשכנתאות לא הסכימו לאשר לנו כזו משכנתא. ואנחנו בסוף, מפה לשמה, הגיע ראש השנה. אמרתי: ראש השנה לא מתאים, כיכור לא מתאים. הגיע סוכות – ובשמחת תורה פרצה מלחמה, בכלל לא היה חשק לעשות כלום.

עברה איזו תקופה של איזה חודש אולי, ואני אומר לאשתי: תשמעי, הכול סגור. אם הכול סגור – הדבר היחיד שפותח את השערים זה חסד. כמו שאמר הרב אורבך לאותה אישה: אלוים לא חייב לך כלום. אבל אם תעשי חסד, כמו שאת עושה דברים שאת לא חייבת – גם אלוים יעשה דברים שהוא לא חייב. בוא גם אנחנו נעשה חסד.

איזה חסד נעשה? נלך פה, יש פה בית מלון עם מלא מפונים, נשאל אותם אם צריכים איזו עזרה. זהו, זה מה שנעשה. בקיצור, תפסו איזו משפחה, משפחה גדולה: אתם צריכים עזרה? כן, אנחנו צריכים כביסה, לכבס בגדים. יש שלחנו למכבסה, הבגדים נאבדו חסד, ואנחנו צריכים לכבס.

הם לקחו את הבגדים, הביאו שקיות, אשפתונים של בגדים. כיבסנו להם – והמכונה שלנו קטנה – כיבסנו, אין לנו גם מייבש, תלינו, סידרנו את הכול. וברוך השם, עברה תקופה והזמנתי אותם לשבת אלינו הביתה.

והבעל הזה אומר לי: אתה יודע, אני כל כך נהנה. יש לי כזה בית גדול בדרום, לא נהנה ממנו. פה, בבית הקטן הזה – וואי, איך אני נהנה פה. הזמנתי אותו עוד שבת, אומר לי: תשמע, כל כך כיף להיות פה. אבל למה אתה חי בדירה קטנה? אמרתי לו: אתה יודע, אני רוצה לקנות דירה, אבל אין שום משכנתאות, לא מאשרים לי. אומר לי: מה אתה מדבר? אני אחד הפקידים הבכירים בבנק הפועלים, של משכנתאות! אומר לי הבן אדם: תביא את הפרטים, בעזרת השם יסתדר. אחרי חודש חתמתי חוזה עם בעל הדירה, קנינו את הדירה.

בן אדם עושה חסד. עכשיו בבין הזמנים – תעשה חסד. מה אפשר לזכות בחסד אחד שאתה עושה! כל מעשה שאתה עושה, כל פעולה קטנה – יקרה מאוד מאוד בעיני השם.

והשם יעזרונו על דבר כבוד שמו, אמן ואמן.